

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 25 czerwca 2014 r.*

Odwołanie — Konkurencja — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Postępowanie administracyjne — Kontrola — Decyzja nakazująca przeprowadzenie kontroli — Obowiązek uzasadnienia — Poszlaki o wystarczająco poważnym charakterze — Rynek geograficzny

W sprawie C-37/13 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 stycznia 2013 r.,

Nexans SA, z siedzibą w Paryżu (Francja),

Nexans France SAS, z siedzibą w Paryżu,

reprezentowane przez M. Powella, solicitor, adwokata J.P. Trana-Thieta, G. Forwood, barrister, oraz A. Rogers, solicitor,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez R. Sauera, J. Bourke'a i N. von Lingena, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie T. von Danwitz, prezes izby, E. Juhász, A. Rosas, D. Šváby i C. Vajda (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: L. Hewlett, główny administrator

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 26 lutego 2014 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 3 kwietnia 2014 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

- 1 Nexans SA (zwana dalej „Nexans”) i Nexans France SAS (zwana dalej „Nexans France”) żądają w niniejszym odwołaniu uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej Nexans France i Nexans/Komisja (T-135/09, EU:T:2012:596, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym Sąd częściowo oddalił ich skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 92/1 z dnia 9 stycznia 2009 r., nakazującej Nexans i jej spółce zależnej Nexans France SAS poddanie się kontroli przeprowadzanej na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1, zwanej dalej „sporną decyzją”), a także szeregu decyzji wydanych w trakcie przeprowadzania tej kontroli.

Ramy prawne

- 2 Artykuł 4 rozporządzenia nr 1/2003, zatytułowany „Uprawnienia Komisji”, stanowi:
„Do celów stosowania art. [81 WE] i art. [82 WE] traktatu Komisja ma uprawnienia przewidziane niniejszym rozporządzeniem”.
- 3 Artykuł 20 tego rozporządzenia, zatytułowany „Uprawnienia Komisji do przeprowadzania kontroli”, stanowi:
„1. W celu wypełnienia obowiązków wyznaczonych niniejszym rozporządzeniem Komisja może prowadzić wszelkie konieczne kontrole przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw.
[...]
4. Przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw są zobowiązane do podporządkowania się kontroli nakazanej przez Komisję w drodze decyzji. Decyzja zawiera określenie przedmiotu i celu kontroli, termin jej rozpoczęcia i pouczenie o karach przewidzianych w art. 23 i 24 oraz o prawie do wniesienia odwołania od decyzji do Trybunału Sprawiedliwości. Komisja podejmuje takie decyzje po konsultacji z właściwymi władzami państwa członkowskiego, na którego terytorium zostanie przeprowadzona inspekcja [...]”.

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

- 4 W pkt 1–5 zaskarżonego wyroku Sąd przedstawił pokrótce okoliczności powstania sporu w następujący sposób:
 - »1 Skarżące, [Nexans] i jej spółka zależna, której jest jedynym właścicielem, [Nexans France], to dwie spółki francuskie prowadzące działalność w sektorze kabli elektrycznych.
 - 2 W drodze [spornej] decyzji Komisja Wspólnot Europejskich zobowiązała Nexans SA i wszystkie bezpośrednio lub pośrednio kontrolowane przez nią przedsiębiorstwa, włącznie z Nexans France, do poddania się kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia [nr 1/2003].
 - 3 Artykuł 1 [spornej] decyzji ma następujące brzmienie:
»Nexans [...] i wszystkie bezpośrednio lub pośrednio kontrolowane przez nią (nie) przedsiębiorstwa, włącznie z Nexans France [...] mają na podstawie niniejszej decyzji obowiązek poddania się kontroli dotyczącej [jej] (ich) ewentualnego uczestnictwa w porozumieniach antykonkurencyjnych lub uzgodnionych praktykach sprzecznych z art. 81 [WE] [...] w odniesieniu do dostawy kabli

elektrycznych i materiałów z nimi związanych, włącznie z, między innymi, podwodnymi kablami elektrycznymi wysokiego napięcia i, w niektórych przypadkach, podziemnymi kablami elektrycznymi wysokiego napięcia, obejmujących przedkładanie uzgodnionych wspólnie ofert w ramach zamówień publicznych, przydział klientów oraz bezprawną wymianę informacji mających szczególne znaczenie z handlowego punktu widzenia dotyczących dostawy tych produktów.

Kontrola może odbyć się we wszystkich pomieszczeniach kontrolowanych przez dane przedsiębiorstwo [...].

Nexans [...] i wszystkie bezpośrednio lub pośrednio kontrolowane przez nią (nie) przedsiębiorstwa, włącznie z Nexans France, umożliwiają urzędnikom i innym osobom upoważnionym przez Komisję do przeprowadzenia kontroli oraz urzędnikom i innym osobom upoważnionym przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego do pomocy im lub wyznaczonym przez ten organ w tym celu dostęp do wszelkich pomieszczeń i środków transportu w zwyczajowych godzinach pracy przedsiębiorstwa. Nexans przedstawia do kontroli księgi i wszelkie inne dokumenty handlowe, bez względu na rodzaj ich nośnika, jeżeli urzędnicy i inne upoważnione do tego osoby o to proszą, i umożliwia im ich zbadanie na miejscu oraz zabranie lub uzyskanie w każdej formie kopii lub wyciągów z tych ksiąg lub dokumentów. Zezwala ona na pieczętowanie wszelkich pomieszczeń handlowych i ksiąg lub dokumentów na czas i w zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli. Udziela ona niezwłocznie na miejscu wyjaśnień ustnych dotyczących przedmiotu i celu kontroli, jeżeli ci urzędnicy lub te osoby o to proszą i zezwala każdemu przedstawicielowi lub członkowi personelu na udzielenie takich wyjaśnień. Zezwala ona na zarejestrowanie tych wyjaśnień w jakiegokolwiek formie« [tłumaczenie nieoficjalne].

4 W art. 2 [spornej] decyzji Komisja precyzuje, że kontrola może rozpocząć się w dniu 28 stycznia 2009 r. W art. 3 owej decyzji Komisja wskazuje, że decyzja w sprawie kontroli zostanie doręczona przedsiębiorstwu, do którego jest skierowana, tuż przed kontrolą.

5 [Sporna] decyzja [...] jest uzasadniona w następujący sposób:

»Komisja otrzymała informacje, zgodnie z którymi dostawcy kabli elektrycznych, włącznie z przedsiębiorstwami, do których ta decyzja jest skierowana, uczestniczą lub uczestniczyli w porozumieniach lub uzgodnionych praktykach związanych z dostawą kabli elektrycznych i materiałów z nimi związanych, włącznie z, między innymi, podmorskimi kablami elektrycznymi wysokiego napięcia i – w niektórych przypadkach – podziemnymi kablami elektrycznymi wysokiego napięcia, obejmujących przedkładanie uzgodnionych wspólnie ofert w ramach zamówień publicznych, przydział klientów oraz bezprawną wymianę informacji mających szczególne znaczenie z handlowego punktu widzenia dotyczących dostawy tych produktów.

[...]

Zgodnie z informacjami otrzymanymi przez Komisję te porozumienia lub uzgodnione praktyki [...], które zostały wdrożone najpóźniej w 2001 r., nadal obecnie istnieją. [...] mają one prawdopodobnie zasięg światowy.

Jeżeli okaże się, że zarzuty te są uzasadnione, wyżej opisane porozumienia lub uzgodnione praktyki stanowią bardzo poważne naruszenia art. 81 [WE].

Aby umożliwić Komisji kontrolę wszystkich okoliczności faktycznych dotyczących zarzucanych [przedsiębiorstwom] porozumień i uzgodnionych praktyk oraz kontekstu, w jakim miały one miejsce, konieczne jest przeprowadzenie kontroli na podstawie art. 20 rozporządzenia nr 1/2003.

[...]«”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 5 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 kwietnia 2009 r. Nexans i Nexans France zwróciły się o stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz aktów przyjętych przez Komisję w trakcie kontroli. Ponadto zwróciły się one do Sądu o nakazanie Komisji podjęcia pewnych działań w przypadku stwierdzenia nieważności spornej decyzji i aktów przyjętych przez tę instytucję w trakcie tej kontroli.
- 6 Na poparcie swej skargi skarżące w pierwszej instancji podniosły jeden tylko zarzut, oparty na naruszeniu art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 i praw podstawowych, czyli prawa do obrony, prawa do rzetelnego procesu, prawa do niesamooskarżania się, domniemania niewinności i prawa do poszanowania życia prywatnego. W tym dzielącym się na dziesięć części zarzucie skarżące zarzuciły Komisji, po pierwsze, nadmiernie szeroki i niejasny charakter gamy produktów objętych sporną decyzją, i po drugie, nadmiernie szeroki geograficzny zakres zastosowania tej decyzji.
- 7 W pkt 94 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił pierwszą część jedyne podniesionego zarzutu w zakresie, w jakim dotyczyła ona kabli elektrycznych innych niż podmorskie i podziemne kable elektryczne wysokiego napięcia oraz materiałów związanych z tymi innymi kablami, opierając się na wyciągniętym uprzednio w pkt 91 tego wyroku wniosku, zgodnie z którym Komisja nie wykazała, iż dysponowała poszlakami wystarczająco poważnymi, aby nakazać kontrolę dotyczącą wszystkich rodzajów kabli elektrycznych i materiałów związanych z tymi kablami. W pozostałym zakresie Sąd oddalił część pierwszą zarzutu.
- 8 Jeśli chodzi o część drugą tego zarzutu, Sąd rozstrzygnął w pkt 97–99 zaskarżonego wyroku, co następuje:

„97 Wbrew temu, co utrzymują skarżące, wskazując, że podejrzewane porozumienia lub uzgodnione praktyki mają »prawdopodobnie zasięg światowy«, Komisja szczegółowo opisała zakres działania podejrzewanego kartelu. Stopień precyzji decyzji w sprawie kontroli w odniesieniu do zasięgu geograficznego ewentualnych naruszeń prawa konkurencji, których istnienie Komisja podejrzewała, należy zatem uznać za wystarczający.

98 Jednakże argumenty skarżących można interpretować w ten sposób, że zarzucają one Komisji nie to, iż zbyt niejasno wskazała zasięg geograficzny podejrzewanego kartelu, lecz samą możliwość włączenia do zakresu zastosowania decyzji w sprawie kontroli dokumentów dotyczących rynków geograficznych o zasięgu lokalnym usytuowanych poza obszarem wspólnego rynku, nie precyzując powodów, z jakich zachowanie danego przedsiębiorstwa na tych rynkach może zakłócać konkurencję na wspólnym rynku.

99 W tym względzie należy zaznaczyć, że sam tytuł rozporządzenia nr 1/2003 wskazuje na to, że uprawnienia przyznane Komisji w drodze tego rozporządzenia mają na celu wprowadzenie w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 WE i 82 WE. Te dwa postanowienia zabraniają przedsiębiorstwom niektórych zachowań, w zakresie, w jakim mogą one wpływać na handel między państwami członkowskimi oraz w jakim ich celem lub skutkiem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz wspólnego rynku. W związku z tym Komisja może korzystać ze swych uprawnień kontrolnych tylko w celu wykrycia takich zachowań. Komisja może zatem przeprowadzić kontrolę w pomieszczeniach przedsiębiorstwa tylko wówczas, gdy podejrzewa istnienie porozumienia lub uzgodnionej praktyki, których skutki mają miejsce wyłącznie na jednym rynku lub na wielu rynkach znajdujących się poza obszarem wspólnego rynku. Nic natomiast nie stoi na przeszkodzie zbadaniu przez nią dokumentów dotyczących tych rynków w celu wykrycia zachowań mogących wpływać na handel między państwami członkowskimi i których celem lub skutkiem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz wspólnego rynku”.
- 9 W pkt 100 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił więc część drugą jedyne podniesionego zarzutu.

- 10 Ponadto Sąd odrzucił jako niedopuszczalne żądanie stwierdzenia nieważności aktów przyjętych przez Komisję w trakcie kontroli, podobnie jak uznał on za oczywiście niedopuszczalne podniesione przez skarżące w pierwszej instancji żądanie wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie ewentualnych konsekwencji stwierdzenia nieważności spornej decyzji oraz aktów przyjętych przez Komisję w trakcie kontroli.
- 11 Sąd uwzględnił zatem skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczyła ona kabli elektrycznych innych niż podmorskie i podziemne kable elektryczne wysokiego napięcia oraz materiałów związanych z tymi innymi kablami, i oddalił ją w pozostałym zakresie.
- 12 Jeśli chodzi o koszty, Sąd orzekł, że spółki Nexans i Nexans France pokrywają własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Komisję. Komisja została zobowiązana do pokrycia pozostałej połowy poniesionych przez siebie kosztów.

IV – Podniesione przed Trybunałem żądania stron

- 13 Nexans i Nexans France zwracają się do Trybunału o:
 - uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w jakiej Sąd oddalił w nim część drugą pierwszego zarzutu dotyczącą tego, że zakres geograficzny spornej decyzji był nadmiernie szeroko i niewystarczająco dokładnie określony;
 - stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakiej jej zasięg geograficzny był nadmiernie szeroki, niewystarczająco uzasadniony i niewystarczająco dokładnie określony lub, tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
 - uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w jakiej Sąd nakazał w nim, by skarżące w pierwszej instancji pokryły własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Komisję w postępowaniu przed nim oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez nie w postępowaniu przed Sądem w wysokości, jaką Trybunał uzna za stosowną; oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 14 Komisja wnosi do Trybunału o:
 - oddalenie odwołania oraz
 - obciążenie Nexans i Nexans France kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 15 Odwołanie swe Nexans i Nexans France opierają na dwóch zarzutach. W pierwszym z nich zarzucają one Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia prawa, oddalając ich argument dotyczący nadmiernie szeroko i niewystarczająco dokładnie określonego zakresu geograficznego spornej decyzji. W drugim z nich zarzucają one Sądowi, że ten popełnił błąd, nakazując im pokrycie, oprócz własnych kosztów, również połowy kosztów poniesionych przez Komisję.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

- 16 Pierwszy podniesiony przez spółki Nexans i Nexans France zarzut, skierowany przeciwko pkt 95–100 zaskarżonego wyroku, dzieli się w istocie na dwie części. Część pierwsza tego zarzutu ma za przedmiot naruszenie wymogu uzasadnienia tej części spornej decyzji, która dotyczy jej zakresu

geograficznego. Część druga tego zarzutu dotyczy błędu, jakiego miał dopuścić się Sąd, nie sprawdzając, czy Komisja dysponuje poszlakami wystarczająco poważnymi, aby można było podejrzewać, że doszło do naruszenia mającego prawdopodobnie zasięg światowy.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego mającej za przedmiot naruszenie wymogu uzasadnienia tej części spornej decyzji, która dotyczy jej zakresu geograficznego

– Argumentacja stron

- 17 Z jednej strony Nexans i Nexans France zarzucają Sądowi naruszenie obowiązku uzasadnienia wydanego przezeń wyroku, ciążący na Sądzie zgodnie z art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i znajdujący zastosowanie wobec Sądu na podstawie art. 53 akapit pierwszy tego statutu i art. 81 regulaminu postępowania przed Sędem, a to ze względu na to, że w pkt 97 zaskarżonego wyroku nie wyjaśnił on w wystarczającym stopniu sposobu, w jaki doszedł on do wniosku, iż Komisja opisała szczegółowo zakres działania kartelu, którego istnienie podejrzewała, wskazując, że ma on „prawdopodobnie zasięg światowy”. Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nie rozpatrzył ich argumentu, zgodnie z którym, ze względu na bardzo lokalny charakter znajdujących się poza Unią Europejską i poza Europejskim Obszarem Gospodarczym (EOG) projektów związanych z kablami oraz ich szczególne cechy charakterystyczne, nie można było uznać, iż antykonkurencyjne zachowanie dotyczące projektów znajdujących się poza wspólnym rynkiem miało jakikolwiek wpływ na ten rynek.
- 18 Z drugiej strony Nexans i Nexans France zarzucają Sądowi niewzięcie pod uwagę wymogów, jakie należy zastosować w przypadku uzasadnienia decyzji w sprawie kontroli ze względu na to, że oddalił on ich argument oparty na tym, iż spornej decyzji zabrakło precyzji, jeśli chodzi o zakres geograficzny naruszenia, którego istnienie podejrzewała Komisja.
- 19 W tym względzie, w pierwszej kolejności, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nie wziął pod uwagę orzecznictwa, zgodnie z którym Komisja jest zobowiązana do wskazania w decyzji w sprawie kontroli danego rynku właściwego, gdyż Komisja w tej decyzji nie wyjaśniła tego, co rozumie ona poprzez „antykonkurencyjne zachowanie mogące mieć prawdopodobnie zasięg światowy”. W drugiej kolejności wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd, wbrew utrwalonemu orzecznictwu, nie postawił Komisji wymogu, aby ta wskazała w spornej decyzji domniemania, jakie zamierzała sprawdzić, oraz, w szczególności, aby przeprowadziła dochodzenie w przedmiocie porozumienia o niekonkurowaniu w obrębie rynków krajowych (tzw. stay-at-home agreement) czy też innego przyjętego poza wspólnym rynkiem zachowania, w odniesieniu do którego podejrzewała ona, że wywiera wpływ na wspólny rynek. Ponadto Nexans i Nexans France podnoszą, że w spornej decyzji brak dokładnego wyjaśnienia kwestii tego, czy podejrzewane zachowanie antykonkurencyjne związane z projektami znajdującymi się poza wspólnym rynkiem projektami mogło wywierać wpływ w obrębie Unii Europejskiej i EOG, mógł zaszkodzić skorzystaniu przez nie z prawa do obrony i uniemożliwić dokładne zrozumienie zakresu ciążącego na nich obowiązku współpracy.
- 20 Komisja kwestionuje argumenty podniesione przez wnoszące odwołanie w części pierwszej zarzutu pierwszego.

– Ocena Trybunału

- 21 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w zakresie dotyczącym części pierwszej pierwszego podniesionego przez Nexans i Nexans France zarzutu dotyczącego ich pierwszego argumentu w przedmiocie niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym argumentów podniesionych przez skarżące w pierwszej instancji odnośnie do zakresu geograficznego podejrzewanego naruszenia obowiązek uzasadnienia ciążący na Sądzie zgodnie z art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, znajdującym zastosowanie wobec Sądu na podstawie

art. 53 akapit pierwszy tego statutu i art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem, nie przewiduje przedstawienia przez Sąd wyjaśnień odpowiadających w sposób wyczerpujący na każdy punkt rozumowania przedstawionego przez strony sporu. Przedstawione przez Sąd uzasadnienie może zatem być dorozumiane, pod warunkiem że pozwala zainteresowanym zapoznać się z uzasadnieniem wydanego przez Sąd rozstrzygnięcia i zapewnia Trybunałowi materiał wystarczający do sprawowania kontroli (zob. w szczególności wyroki: Francja/Komisja, C-601/11 P, EU:C:2013:465, pkt 83; a także Dow Chemical i in./Komisja, C-499/11 P, EU:C:2013:482, pkt 56).

- 22 Pierwszy argument należy zbadać w świetle tych właśnie zasad.
- 23 Choć uzasadnienie dotyczące zakresu geograficznego naruszenia, którego istnienie podejrzewała Komisja, można uznać za lakoniczne w porównaniu z przeprowadzoną przez Sąd w zaskarżonym wyroku analizą kwestii określenia produktów, których dotyczyło to naruszenie, należy stwierdzić, jak podniosła to rzecznik generalna w pkt 31 opinii, że kwestia zakresu geograficznego tego naruszenia nie była najważniejszą częścią argumentacji poniesionej przez skarżące w pierwszej instancji, w której skoncentrowały się one na gamie produktów objętych sporną decyzją. Ze względu na to więc, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku odnośnie do zakresu geograficznego naruszenia, którego istnienie podejrzewała Komisja, umożliwiło zainteresowanym zrozumienie rozumowania Sądu i zapewniło Trybunałowi materiał wystarczający do sprawowania kontroli, nie można skutecznie zarzucać Sądowi samej tylko zwięzłości tego uzasadnienia.
- 24 W istocie bowiem, pomimo zwięzłości tego uzasadnienia, Sąd niewątpliwie przeanalizował podniesione przez skarżące w pierwszej instancji argumenty dotyczące niedokładnego wskazania przez Komisję zakresu geograficznego podejrzewanego przez nią kartelu i wystarczająco uzasadnił zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim doszedł w nim do wniosku, że instytucja opisała szczegółowo zakres geograficzny kartelu, którego istnienie podejrzewała.
- 25 Z pkt 95–100 tego wyroku wynika bowiem, że Sąd przeanalizował podniesione przez skarżące w pierwszej instancji argumenty dotyczące nadmiernie szerokiego zakresu geograficznego spornej decyzji. W pkt 97 zaskarżonego wyroku Sąd wyciągnął z tego wniosek, że Komisja, wskazując, iż porozumienia czy też uzgodnione praktyki, których istnienie podejrzewała, miały „prawdopodobnie zasięg światowy”, opisała szczegółowo zakres działania kartelu, którego istnienie podejrzewała. Sąd uznał zatem za wystarczającą dokładność, z którą Komisja wskazała w spornej decyzji zakres geograficzny naruszenia, którego istnienie podejrzewała.
- 26 Ponadto w pkt 98 i 99 zaskarżonego wyroku Sąd przeanalizował podniesione przez skarżące w pierwszej instancji argumenty w zakresie, w jakim należy je rozumieć w ten sposób, że za ich pomocą skarżące te zrzucają Komisji włączenie do zakresu zastosowania spornej decyzji dokumentów dotyczących rynków geograficznych o zasięgu lokalnym usytuowanych poza obszarem wspólnego rynku, przy równoczesnym braku wyjaśnienia powodów, dla których podejrzewane antykonkurencyjne zachowanie na tych rynkach mogłoby wywierać wpływ na ten rynek.
- 27 W tym kontekście Sąd wskazał w pkt 99 zaskarżonego wyroku, że celem uprawnień przyznanych Komisji w rozporządzeniu nr 1/2003 jest wprowadzenie w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 WE i 82 WE, które to postanowienia zakazują przedsiębiorstwom pewnych zachowań ze względu na to, iż mogą one wywierać wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi, a ich celem lub skutkiem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz wspólnego rynku. Sąd wyciągnął z tego wniosek, że Komisja wprawdzie nie może przeprowadzić kontroli w pomieszczeniach przedsiębiorstwa, w sytuacji gdy podejrzewa istnienie porozumienia lub uzgodnionej praktyki, których skutki mają miejsce wyłącznie na jednym rynku lub na wielu rynkach znajdujących się poza obszarem wspólnego rynku, jednak nic jego zdaniem nie stoi na przeszkodzie zbadaniu przez tę instytucję dotyczących tych rynków dokumentów w celu wykrycia zachowań mogących wpływać na handel między państwami członkowskimi, których celem lub skutkiem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz wspólnego rynku.

- 28 W tych okolicznościach należy wyciągnąć wniosek, że Sąd przedstawił w sposób wystarczający pod względem prawnym powody, dla których uznał, iż Komisja opisała szczegółowo zakres działania kartelu, którego istnienie podejrzewała, wskazując, że kartel ten miał „prawdopodobnie zasięg światowy”, nawet jeśli jedynie w dorozumiany sposób, poprzez odesłanie do ograniczeń uprawnień przyznanych Komisji w dziedzinie kontroli przez rozporządzenie nr 1/2003, odrzucił on podniesione przez skarżące w pierwszej instancji argumenty dotyczące bardzo lokalnego charakteru znajdujących się poza wspólnym rynkiem projektów związanych z kablami oraz ich szczególnych cech charakterystycznych.
- 29 Jeśli chodzi o drugi argument podniesiony w ramach części pierwszej zarzutu pierwszego, wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że ten nie wziął pod uwagę wymogów, jakie należy zastosować wobec Komisji w przypadku uzasadnienia decyzji w sprawie kontroli, po pierwsze, ze względu na to, że oddalił on ich argument oparty na tym, iż spornej decyzji zabrakło precyzji, jeśli chodzi o prawdopodobnie światowy zakres naruszenia, którego istnienie podejrzewała Komisja, i po drugie, pominął orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym instytucja ta winna przedstawić w decyzji w sprawie kontroli domniemania, jakie zamierza zweryfikować.
- 30 Wnoszące odwołanie zarzucają również Sądowi, że ten nie postawił Komisji wymogu dookreślenia w spornej decyzji kwestii tego, w jaki sposób podejrzewane zachowanie antykonkurencyjne związane ze znajdującymi się poza wspólnym rynkiem projektami mogło wywierać wpływ w obrębie Unii Europejskiej i EOG – w tym również wskazania danego rynku właściwego – co mogło zaszkodzić skorzystaniu przez nie z prawa do obrony i uniemożliwić dokładne zrozumienie zakresu ciężącego na nich obowiązku współpracy.
- 31 Argumentację tę należy w całości oddalić. Na wstępie należy przypomnieć, że uzasadnienie aktów, jakiego wymaga od instytucji Unii art. 296 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny tok rozumowania instytucji, która wydała akt, tak aby umożliwić zainteresowanym zaznajomienie się z podstawą podjętego rozstrzygnięcia, a właściwemu sądowi – dokonanie jego kontroli (wyrok Solvay/Komisja, C-455/11 P, EU:C:2013:796, pkt 90).
- 32 Również z utrwalonego orzecznictwa wynika, że wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru powołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie jest natomiast wymagane, aby uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także – uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę (wyrok Solvay/Komisja, EU:C:2013:796, pkt 91i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 Należy również uwzględnić ramy prawne przeprowadzanych przez Komisję kontroli. Artykuł 4 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 przyznają bowiem Komisji uprawnienia kontrolne w celu umożliwienia jej realizacji zadania polegającego na ochronie wspólnego rynku wewnętrznego przed zakłóceniami konkurencji oraz na karaniu naruszeń reguł konkurencji na tym rynku (zob. podobnie wyrok Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 34 W zakresie zaś dotyczącym w szczególności wydawanych przez Komisję decyzji w sprawie kontroli z art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 wynika, że winny one między innymi wskazywać przedmiot i cel tej kontroli. Ten szczególny obowiązek uzasadniania stanowi zasadniczy wymóg mający nie tylko wykazać, że planowana ingerencja w obrębie danych przedsiębiorstw jest uzasadniona, ale także – umożliwić im określenie zakresu ich zobowiązania do współpracy przy jednoczesnym zabezpieczeniu ich prawa do obrony (zob. podobnie wyrok Hoechst/Komisja, 46/87 i 227/88, EU:C:1989:337, pkt 29).

- 35 Jeśli chodzi zaś o podniesiony przez spółki Nexans i Nexans France argument, zgodnie z którym Sąd pominął ciążący na Komisji obowiązek wskazania w decyzji w sprawie kontroli danego rynku właściwego, który zdaniem wnoszących odwołanie winien obejmować zarówno składnik przedmiotowy, jak i geograficzny, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Komisja nie ma obowiązku przekazania adresatowi decyzji w sprawie kontroli wszystkich informacji, jakie posiada na temat domniemyanych naruszeń, ani dokonania ścisłej kwalifikacji prawnej tych naruszeń, ma ona jednak obowiązek jasno wskazać domniemanie, jakie zamierza zweryfikować (wyrok Dow Chemical Ibérica i in./Komisja, od 97/87 do 99/87, EU:C:1989:380, pkt 45).
- 36 Komisja jest niewątpliwie zobowiązana wskazać w swojej decyzji możliwie dokładnie to, co jest poszukiwane, i elementy, których powinna dotyczyć kontrola (wyrok Roquette Frères, EU:C:2002:603, pkt 83 i przytoczone tam orzecznictwo), niemniej jednak decyzja w sprawie kontroli nie musi koniecznie zawierać dokładnego określenia rynku właściwego, precyzyjnej kwalifikacji prawnej domniemywanych naruszeń ani też wskazania okresu, w jakim domniemane naruszenia miałyby być popełnione, pod warunkiem że decyzja ta zawiera istotne elementy wskazane powyżej (zob. podobnie wyroki Dow Chemical Ibérica i in./Komisja, EU:C:1989:380, pkt 46, a także Roquette Frères, EU:C:2002:603, pkt 82).
- 37 Biorąc bowiem pod uwagę okoliczność, że kontrole zapoczątkowują dochodzenie, w momencie ich przeprowadzania Komisja nie posiada jeszcze, jak wskazała rzecznik generalny w pkt 48 opinii, dokładnych informacji potrzebnych do wydania konkretnej opinii prawnej oraz musi dopiero sprawdzić zasadność swoich podejrzeń, jak i znaczenie zaistniałych okoliczności, gdyż kontrole te przeprowadzane są właśnie w celu zebrania dowodów dotyczących naruszenia, którego istnienie instytucja ta podejrzewa (zob. podobnie wyrok Roquette Frères, EU:C:2002:603, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 38 W niniejszym przypadku z preambuły spornej decyzji wynika, że kontrola dotyczyła „podejrzewanych porozumień lub uzgodnionych praktyk mających prawdopodobnie zasięg światowy” związanych „z dostawą kabli elektrycznych i materiałów z nimi związanych, włącznie z, między innymi, podmorskimi kablami elektrycznymi wysokiego napięcia i – w niektórych przypadkach – podziemnymi kablami elektrycznymi wysokiego napięcia”. Komisja powołała się również w tej preambule na podejrzenia dotyczące „przydziału klientów”. Ponadto wskazała ona tam również, że jeśli te podejrzenia okażą się uzasadnione, te „porozumienia lub uzgodnione praktyki [...] stanowią bardzo poważne naruszenia art. 81 [WE]”.
- 39 Uwzględniając bowiem zawarte w spornej decyzji informacje dotyczące zakresu geograficznego podejrzewanych naruszeń oraz ramy prawne przyznanych Komisji uprawnień kontrolnych, Sąd, pozostając w zgodzie z orzecznictwem Trybunału, mógł dojść do wniosku, że uzasadnienie spornej decyzji w zakresie dotyczącym zakresu geograficznego podejrzewanych naruszeń była wystarczające, choć wcale nie postawił on Komisji wymogu dokładnego określenia rodzaju przyjętego poza wspólnym rynkiem zachowania, którego istnienie podejrzewała, wpływu, jaki takie zachowanie może wywierać na ten rynek, oraz rodzaju dokumentów, jakie instytucja ta miała prawo przeanalizować.
- 40 Ponadto, wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, Komisja nie miała w ramach przeprowadzanej kontroli obowiązku ograniczenia prowadzonego dochodzenia do dokumentów dotyczących projektów mających wpływ na wspólny rynek. Biorąc pod uwagę podejrzenia, jakie żywiła Komisja odnośnie do naruszenia o prawdopodobnie światowym zasięgu, wiążącego się z przydziałem klientów, również dokumenty związane z projektami znajdującymi się poza wspólnym rynkiem mogły zawierać istotne informacje dotyczące naruszenia, którego istnienie podejrzewała ta instytucja.
- 41 Biorąc pod uwagę powyższe, zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, opartej na tym, że Komisja nie dysponowała poszlakami wystarczająco poważnymi, aby można było podejrzewać, że doszło do naruszenia mającego prawdopodobnie zasięg światowy

– Argumentacja stron

42 Nexans i Nexans France twierdzą, że Sąd nie zbadał tego, czy w niniejszym przypadku Komisja dysponowała poszlakami wystarczająco poważnymi, aby można było podejrzewać, iż rozpatrywane zachowanie antykonkurencyjne związane z projektami znajdującymi się poza wspólnym rynkiem mogło wywierać wpływ w obrębie Unii Europejskiej i EOG.

43 Komisja kwestionuje te argumenty.

– Ocena Trybunału

44 W zakresie dotyczącym części drugiej zarzutu pierwszego należy podnieść, że z akt sprawy wynika, iż skarżące w pierwszej instancji nie podniosły przez Sądem argumentu dotyczącego braku poszlak wystarczająco poważnych, aby można było podejrzewać, że doszło do mającego światowy zasięg naruszenia reguł konkurencji. W tym względzie przedstawiciele wnoszących odwołanie przyznali podczas rozprawy, że tego rodzaju argument nie został wyraźnie podniesiony w postępowaniu przed Sądem.

45 Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem umożliwienie stronie podniesienia po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutu, który mogła była podnieść przed Sądem, lecz tego nie uczyniła, byłoby równoznaczne z umożliwieniem jej wniesienia do Trybunału, którego kompetencje w postępowaniu odwoławczym są ograniczone, sprawy o szerszym zakresie niż sprawa rozpoznawana przez Sąd (wyroki: Alliance One International i Standard Commercial Tobacco/Komisja i Komisja/Alliance One International i in., C-628/10 P i C-14/11 P, EU:C:2012:479, pkt 111; a także Groupe Gascogne/Komisja, C-58/12 P, EU:C:2013:770, pkt 35).

46 Oddalić należy też podniesione przez wnoszące odwołanie podczas rozprawy twierdzenie, zgodnie z którym niniejszy argument został w dorozumiany sposób zawarty w ich użytej w pierwszej instancji argumentacji. Z przedstawionych Sądowi dokumentów zawartych w aktach sprawy wynika bowiem, że, w innym kontekście, w odniesieniu do przedmiotowego zakresu spornej decyzji skarżące w pierwszej instancji podniosły, niezależnie od argumentu opartego na braku dokładnego określenia w spornej decyzji produktów, których dotyczyło naruszenie, argument dotyczący braku poszlak, które byłyby wystarczająco poważne, aby pozwolić podejrzewać naruszenie w sektorach innych niż sektor podmorskich kabli wysokiego napięcia.

47 Podsumowując, część drugą zarzutu pierwszego należy odrzucić jako w oczywisty sposób niedopuszczalną.

48 W świetle powyższego zarzut pierwszy należy częściowo oddalić jako bezzasadny, a częściowo – odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 49 Za pomocą zarzutu drugiego, skierowanego przeciwko pkt 139 zaskarżonego wyroku, spółki Nexans i Nexans France podnoszą, że wydane przez Sąd rozstrzygnięcie o nakazaniu im pokrycia, poza własnymi kosztami, również połowę kosztów poniesionych przez Komisję, jest „oczywiście nieracjonalne”.
- 50 Zdaniem Komisji ten zarzut jest niedopuszczalny lub w każdym razie bezpodstawny.

Ocena Trybunału

- 51 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 58 akapit drugi statutu Trybunału odwołanie nie może dotyczyć wyłącznie ustalenia wysokości kosztów postępowania. Ponadto z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w przypadku oddalenia wszystkich zarzutów odwołania żądanie stwierdzenia ewentualnej niezgodności z prawem rozstrzygnięcia Sądu w przedmiocie kosztów należy odrzucić jako niedopuszczalne na podstawie tego przepisu (wyrok Gualtieri/Komisja, C-485/08 P, EU:C:2010:188, pkt 111 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 52 Wynika z tego, że skoro wysunięty przez wnoszące odwołanie zarzut pierwszy został oddalony, zarzut drugi, dotyczący podziału kosztów, należy uznać za niedopuszczalny.

W przedmiocie kosztów

- 53 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 54 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania, a te ostatnie przegrały sprawę, należy obciążyć je, poza własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) **Nexans SA i Nexans France SAS zostają obciążone kosztami niniejszego odwołania.**

Podpisy